

tuli, et soovitud asja kätte saaks ja tuli siis ära, kui westi parajaste käimas oli. Oleks t'a õnnetu ometi nii kaua ootnud, kuni nägi, kuidas westi seisma pandi, aga nõnda pidi tema nüüd oma kurja nõuu ohvriks jääma. Sest tema oli võinud võtnud, westi madruse kääst äravarastada. Katsus siis kaa nõnda seada, et kord, ku Willem jälle parajaste määäl oli, laewaga äre sõitis ja madrus maha pidi jääma, kelle kohus westi laewa peal oli. — Niipea, kui laew kõrge mere peal oli, tahtis kippar oma õnne katsuda. Et liinas, kuhu poole naad purjetasid, sool heas hindas oli, siis tahtis enesele hea hulk soola toimetada. Väks siis oma kajuuti, pani ulse lukku ja ültas:

„Westi, westi keeruta,
Et õige palju soola saan!“

Oh seda rõõmu! Kõige paremat seltsi soola hakkas sirinal laua peale jooksuma. Peagi oli see täis ja nüüd walas pörmandale, mis isamaa cest kobe. Juba kajuut täis ja soola järg laewa lael! Smetledes waatshwad madrused pealt ja ei mõist-

nud, mis see pidi tähändama. Soola tuli ikka alati juure ühel kombel, mis mitte õige ei olnud.

„Labidad kätte ja soola laewa lae alla!“ hüüdis kippar rõõmu pärast kiirgawa silmadega. — Peagi oli laewa alune kuni luugini täis. Mis nüüd? Soola tõusis ikka enam ja enam juure ja liigkoorm ähwardas laewa hukka saata. Kippar ei teadnud sugugi, mil kombel westi seisku panna. Oli sõna teda käima pannud, siis pidi muidugi kaa sõna teda seisatama. Aga see sõna! — mis sõna see oli? Õige ei saanud kaa enam, et oleks katsunud, kääga kinni hoida, sest suur soola mägi oli ümberringi korjanud. Ja nüüd nähti ehmatusega, et seda enam soola korjas, seda ruttem teda juure tuli. Juba oli laew ääreni täis, juba hakkas hummik tõusma ja mehed tehkü mis tahtku, soola mägi hakkab neid kinni matma! Naad katsuwad küll labidaga ja kätte — jalgega soola humikuid oma ümber laiale ajada, teda tõuseb nii ruttu, et wiimaks hoopis kaenlani sees siplewad. Ei senna juure wõi keegi parata, et soola